

огъня се разгаря, взе си чорапа, обу го и като извади една пейка, седна край горящата колиба. Сеси побѣди мечката. Тя знаеше, че построената отъ здрави дървета колиба може да гори цѣла нощъ и ще застави мечката да си отиде. Ако ли пъкъ колибата изгори прѣди съмване, то тя ще запали отъ главнитѣ малки огньове около себе си. А щомъ съмне мечката не ще смѣе да я нападне.

Слѣдъ нѣколко врѣме се запали покрива и пламна цѣлата колиба. Гората се освѣти на стотина метра отъ колибата и мечката се скри нѣкждѣ. Сеси отдрѣпна пейката си подалече отъ огъня и седна да се грѣе. Като разбра, че е побѣдила мечката, тя забрави умората и страха, развърза си вързопчето и почна сладко сладко да яде.

Когато вече се бѣше нахранило момичето, чу гласове и конски тропотъ. Къмъ огъня идѣха трима дървари. Като видѣха момичето тѣ се спрѣха.

— Сеси, ти ли си Сеси? — извика първиятъ и скочи отъ коня. Момичето се завтече къмъ него.

— О! Макъ, — извика тя, като плачеше и се смѣеше едновременно и прѣгрѣщаше ржката му. — Простете ме гдѣто запалихъ колибата Ви, иначе мечката щѣше да ме изяде. Заведете ме по-скоро при мама.

Зарадвани, дърваритѣ я отведоха при болната ѣ майка.

Прѣвелъ отъ руски; **К. Койчѣвъ.**

